

ע"פ 4851/17 - מחמוד אבו סרארי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים ע"פ 4851/17

לפני: כבוד השופט י' עמית
כבוד השופט מ' מזוז
כבוד השופט ג' קרא

המערער: מחמוד אבו סרארי

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי תל אביב-יפו בתפ"ח 021030-09-15 שניתן ביום 03.05.2017 על ידי כבוד השופטים ש' דותן, מ' לוי וי' לוי

תאריך הישיבה: י"ג באדר התשע"ח (28.02.2018)

בשם המערער: עו"ד ישראל קליין
בשם המשיבה: עו"ד קרן רוט

פסק-דין

1. המערער הורשע, על פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה והחזקת סכין שלא כדין - עבירות לפי סעיפים 329(א)(1) ו-186(א) לחוק העונשין.

על פי כתב האישום המתוקן, דקר המערער בסכין את המתלונן מספר דקירות, אשר גרמו, בין היתר, לניקוב ריאתו של המתלונן, שהובהל לבית החולים כשהוא מורדם ומונשם, שם עבר ניתוח חירום להצלת חייו.

בגין כך הושת על המערער עונש מאסר של 6 שנים ו-11 חודשים מיום מעצרו על פי הסדר טיעון "סגור".
עמוד 1

נציין, כי למערער עבר פלילי מכביד ובעבר כבר ריצה עונש מאסר של 9 שנים ו-4 חודשים בגין עבירת הריגה, וכן הורשע וריצה עונשי מאסר בגין עבירות של גניבה וגניבה מרכב.

2. המערער ביקש לחזור בו מהודאתו על פי סעיף 153 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן: "החסי"פ"), אך בקשתו זו נדחתה על ידי בית משפט קמא, ועל כך נסב הערעור שבפנינו.

נציין כי אין חולק כי המערער דקר את המתלונן, אלא שלטענתו, הדבר נעשה במסגרת הגנה עצמית, ומכאן בקשתו לחזור בו מהודאתו.

3. נאמר בקצרה, כי לא מצאנו כל עילה מבוררת ו"נימוקים מיוחדים שיירשמו" כאמור בסעיף 153 לחסי"פ, המצדיקים להתיר למערער לחזור בו מהערעור.

ממכלול הנסיבות לא מתעורר חשש של ממש שהמערער הודה באשמה בניגוד לרצונו החופשי, או מבלי להבין את משמעות הודאתו, מה עוד שנוכח עברו הפלילי הוא בקי ורגיל בכגון דא (לסקירת הפסיקה בנושא חזרה מהודיה ראו, לדוגמה, ע"פ 1958/98 ע"פ 6349/11 גנס שניידר (נשימוב) נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (10.6.2013)).

מבלי להידרש לחומר הראיות (המשיבה טענה כי בנוסף למתלונן יש ארבעה עדי ראיה), ברי כי הודאתו של המערער לא נעשתה בחופזה אלא לאחר שיקול דעת ובהמלצת באי כוחו הקודמים. כפי שעולה ממכתבם של באי כוחו דאז של המערער, למערער היה אמנם קושי לייחס לעצמו כוונה פלילית, אך למיטב הבנתם עם ביטול ההודיה אם יורשע, הוא צפוי להרשעה בעבירה חמורה הרבה יותר ולעונש משמעותי מהעונש שנגזר עליו.

4. בעניינו של המערער התנהלו שתי ישיבות גישור, ובישיבה האחרונה הגיעו הצדדים למתווה של הסדר הטיעון והעונש המוסכם. בין ישיבה זו ועד להודאתו של המערער בפני בית המשפט חלפו כשלושה שבועות, במהלכם יכול היה המערער להימלך בדעתו.

עד להודעתו של המערער כי הוא מבקש לחזור בו מהודאתו חלפה כחצי שנה, והטענה כי משך אותה תקופה ביקש למצוא עורכי דין אחרים, אין בה כדי להסביר את השיהוי. לא למותר לציין כי במהלך אותה תקופה ניהלו מגעים לסולחה עם המתלונן (אשר ככל הנראה לא צלחה), מגעים שלגביהם אין לתביעה ידיעה, אך כפי שנמסר לנו, המתלונן אינו שש כיום להעיד.

5. הצטברות כל האמור לעיל, מעידה על כך שהבקשה לחזור מההודאה אינה משקפת רצון כן ואמיתי של המערער להוכיח את חפותו, אלא מדובר בצעד טקטי שנועד להשיג רווח דיוני-משפטי. מכל מקום, אין לנו אלא לחזור על מסקנתנו לפיה ההודאה ניתנה על ידי המערער מרצון חופשי ובהבנה מלאה.

סוף דבר, שהערעור נדחה.

ניתן היום, י"ג באדר התשע"ח (28.2.2018).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט
